

отвори си широко запъненитѣ уста, изъ които висѣхъ само гвачени лигави тревици.

Стефчовъ останъ замаянъ. Той не можеше да си обясни какъ се дѣнъ късчето книжка.

— Безъ друго тая мръсница, каза той, ще да е испуслила пусулката изъ ливадата, и заедно съ Коста отидохъ нататкъ, наведени изъ ливадата.

Марийка скоро дойде въ себе си. Първото ѝ движение бѣше да бръкне въ пазвата си. Па исплака уплашена, като не намѣри тамъ нищо.

Тя станъ и съ хленчене си отиде нататкъ.

Стефчовъ и биволарчето дълго търсихъ. Най-послѣ Стефчовъ тръгнъ бързишката къмъ града. Вѣроятно, той намѣри записката. Като минъ край Рада, той продума съ звѣрски погледъ: — на върлина ще *му* видимъ днесъ главата набучена!

Рада, разбита отъ безпокойствие, останъ като прикована на мѣстото си. Стайка, стоеше испрвена прѣдъ биволитѣ. Тя дѣлѣше страхуванията на Рада, но можеше да се начуди защо ѝ не остави да отвори пхтъ на Марийка. Тя гледаше още разлютена, къмъ посоката дѣто се изгуби Стефчовъ, като милваше несъзнателно Голю по кждрото каносано чело.

Голю подупи ржката на непознатата миловачка, мръднъ и прѣмѣсти прѣдния си кракъ.

— Радо! ето ти книжлето! извика селянката, като дигаше отъ земята приплѣсканото билетче.

Дѣйствително Голю бѣше настѣпилъ испуслихото билетче, когато душеше примрѣлата Марийка.

Рада грабнъ билета, раздили го съ трепетна ржка и хвърли погледъ вхтрѣ.

— Отъ Бойча! извика тя.

Тя се хванъ за гхрдитѣ, примрѣла отъ вълнение.

Билетчето съдържаше само два реда: